സന്ന്യാസ ജീവിതം

ചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ

Fr. Maurus, T. O. C. D.

ORKS
LORE
COLLEGE

DHARMARAM COLLEGE
LIBRARY

സന്ന്യാസജീവിതം

ചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ

തിരുസ്സഭയിൽ വിവിധതരത്തിലുള്ള അനേകം സന്ന്യാസസഭകൾ ഇന്നു നാം കാണുന്നുണ്ട്. തിരുസ്സഭയുടെ ശക്തികേന്ദ്രവും അവളുടെ അതി വിശിഷ്ടമായ അലങ്കാരവും വിശുദ്ധിയുടെ കലവറയുമായിട്ടാണ് സന്ന്യാസസഭകൾ എക്കാലത്തും നിലകൊള്ളുന്നത് എന്നു പൊതുവെ പറയാം. സന്ന്യാസജീവിതരീതിയേയും അതിന്റെ മഹനീയതയേയും പറ്റിയുള്ള അറിവ് പല വിധത്തിലും ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ ഉല്പത്തി, വളർച്ച തുടങ്ങിയവയെ ചരിത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒന്നു വിഹഗവീക്ഷണം ചെയ്യാൻ മാത്രമാണ് ഇവിടെ ഉദ്യമിക്കുന്നത്.

അഭേദ്യമായൊരു ബന്ധമാണ് മനുഷ്യനു ദൈവത്തോടുള്ളത്. കാരണം, അവിടുന്നവന്റെ സ്രഷ്ടാവാണ്, സർവ്വാലംബവുമാണ്; അവന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യവും അവിടുന്നുതന്നെ. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അറിവിലും അവിടുത്തേക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്ന വിധത്തിലും മനുഷ്യർക്കു തെറ്റുപറ്റിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എവിടെയും എക്കാലത്തുമുള്ള എല്ലാ ജനപദങ്ങളും ഒരു വിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ദൈവത്തെ അറിയുകയും ശുശ്രൂഷിക്കയും ചെയ്തുപോന്നിട്ടുണ്ട്. മനഃപൂർവ്വം അജ്ഞതയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയവരും അനവധാനതമൂലം ദൈവത്തെ ഓർക്കാതെ ജീവിച്ചിരുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. പ്രകൃതിവാസനകളും ബുദ്ധിവികാസവും വിഭിന്നമാകുന്നതനുസരിച്ച് ദൈവജ്ഞാനത്തിലും ദൈവസേവനത്തിലും മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ വിവിധത്വം കാണുന്നുണ്ട്. ഏതുകാലത്തും ഏതു

THARMARAM COLLEGE LIBRARY
Acc. No 80455
Call No K100/M48

മതത്തിലും സാമാന്യരീതിയിൽ കവിഞ്ഞ് പ്രത്യേകമായ വിധത്തിൽ ദൈവശുശ്രൂഷ നടത്താനാഗ്രഹിച്ചിരുന്നവർ ഉള്ളതായി കാണാം. ലൌകിക വ്യവഹാരങ്ങളിൽനിന്നു കഴിയുന്നതും പിന്മാറി ഈശ്വരഭജനം സർവ്വപ്രധാനമായി കരുതി ജീവിച്ചിരുന്ന മുനികൾ ചിലരെങ്കിലും എക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ഏതാണ്ട് ഈ ജീവിതരീതി മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കു ചേരുന്നതാണെന്നു മനുഷ്യനു ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധംതന്നെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ജീവിതരീതി അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരെ സാമാന്യമായി സന്യാസികളെന്നു വിളിച്ചുപോന്നു. ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിതമായ പ്രസ്തുത ജീവിതരീതി ഏറെക്കുറെ മനുഷ്യവംശത്തോളംതന്നെ പഴക്കമുള്ളതാണെന്നു വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രകാശം ലഭിക്കുന്നതുവരെ പുണ്യപരിപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു വേണ്ടത്ര ജ്ഞാനമില്ലാതെ അവർ ഇരുട്ടത്തു തപ്പിനടക്കുകയായിരുന്നു. ഇതിനൊരപവാദം ഇസ്രായേൽജനം മാത്രമാണ്. ആ ജനത്തെ ദൈവം പ്രത്യേകമായി തെരഞ്ഞെടുത്തു യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ വരെയുള്ള പ്രവാചകന്മാരും പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരും വഴി നയിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നു.

മേൽപ്രസ്താവിച്ചതരത്തിൽ വ്യാപകാർത്ഥത്തിലുള്ള സന്യാസജീവിത സമ്പ്രദായം എന്നാണു തുടങ്ങിയതെന്നു തീർത്തുപറയുക സാധ്യമല്ല. അതിന്റെ ബീജം "പ്രകൃത്യാ ക്രിസ്തീയമായ" (തെർത്തുല്യൻ) മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും മനുഷ്യകുലം വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടെ ഇതും വളർന്ന് പലേ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നും വിചാരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ. ഭാരതത്തിൽത്തന്നെ ധാരാളം ഹിന്ദു സന്യാസികളെ നാം കാണുന്നുണ്ട്. അവരിൽ അലഞ്ഞുനടന്നു ഭിക്ഷാടനംകൊണ്ടുജീവിക്കുന്നവരും ആശ്രമങ്ങളിൽ കൂട്ടമായി വസിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. ക്രൈസ്തവേതരരായ സന്യാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ മതങ്ങളി

ലെന്നപോലെ സന്ന്യാസവൃത്തിയിലും മനുഷ്യസഹജമായ പലേ അബദ്ധങ്ങളും കാണുന്നതിൽ വിസ്മയിക്കാനില്ല.

ഇസ്രായേൽജനത്തെ അവരുടെ മതാനുഷ്ഠാനത്തിൽ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരും പ്രവാചകന്മാരുംവഴി ദൈവം പ്രത്യേകവിധം സംരക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ അവരുടെയിടയിലുണ്ടായിരുന്ന സന്ന്യാസജീവിതത്തിന്മേലും അവിട്ടത്തെ പ്രത്യേകകടാക്ഷമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല. വിശേഷവിധിയായി ദൈവത്തെ സേവിക്കണമെന്നുള്ള അനുഗ്രഹത്തോടുകൂടി ലൌകികവ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞു് ഏകാന്തതയിൽ കാലം കഴിച്ചിരുന്നവർ ഇസ്രായേൽ ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ദൈവപ്രേരണയാൽ ഏലിയാദീർഘദർശി ഏകാന്തവാസം ചെയ്തിരുന്നതായി 'രാജാക്കന്മാരുടെ പുസ്തക'ത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു. (III Kings, 17). "നീ ഇവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു് കിഴക്കോട്ടു ചെന്നു് യോർദ്ദാനൊ അക്കരെയുള്ള കാരിത്തു അരുവിയുടെ മുഖത്തു് ഒളിക്കുക. അവിടെ ആ അരുവിയിൽനിന്നു ജലപാനം ചെയ്തുകൊള്ളുക. നിനക്കു ഭക്ഷണം തരുവാൻ കാക്കകളോടു ഞാൻ ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്." ഇതാണു് ഏലിയാസ്സു ദൈവത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയ അരുളപ്പാടു്. ഈ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹം പോയി ഏകാന്തവാസം ചെയ്തു. പ്രവാചകന്മാരിൽ പ്രമുഖനെന്നും സന്ന്യാസജീവിതത്തിന്റെ പിതാവെന്നുമാണു തിരുസ്സഭാപിതാക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ സംബോധന ചെയ്യുന്നതു് (St. Ephrem, St. Jerome). അദ്ദേഹത്തെ ദരിദ്രരിൽ ദരിദ്രനെന്നു വി. ഗ്രിഗറി നസ്യാൻസൻ വിളിക്കുന്നു. ഈ പുണ്യവാനെക്കാൾ കൂടുതൽ ദരിദ്രനാകുവാനോ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചതിൽ കൂടുതൽ കർക്കശമായ ദാരിദ്ര്യം അനുഷ്ഠിക്കുവാനോ ആർക്കും കഴിയുകയില്ലെന്നു വി. ക്രിസോസ്റ്റോം പറയുന്നു. അദ്ദേഹം നി

തൃബ്രഹ്മചാരി ആയിരുന്നുവെന്നുള്ളതിൽ പിതാക്കന്മാർക്ക് ഏകാഭിപ്രായമാണ്. ബ്രഹ്മചര്യത്തിനു മാതൃകയായി വി. യോഹന്നാൻസ്ഥാപകനോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ വി. ഗ്രഗറി നീസ്സാ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിസ്മയാവഹമായ അനുസരണത്തെപ്പറ്റി സേർവിയായിലെ വി. ബർസ്സാബ പറയുന്നുണ്ട്. മിശിഹായുടെ പ്രതിരൂപമായി അദ്ദേഹത്തെ വി. ആഫ്രേസ്യനോസ് എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. "സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ ആരംഭത്തെ വി. ലിഖിതത്തിൽ നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിന്റെ സ്ഥാപകൻ വി. ഏലിയാ ആണെന്നു അവിടെ കാണാം" എന്നു വി. ഈശോനീമോസ് വി. പൗളീനോസിനു എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

വി. ക്രിസോസ്റ്റോം, കാസ്സിയൻ, റൂഫ്പെർട്ട്, പീറ്റർ ഡാമിയൻ കർത്തിനാൽ എന്നിവരുടെയെല്ലാം അഭിപ്രായം ക്രമവൽകൃതമായ സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ ആരംഭമിട്ടതു വി. ഏലിയാ ആണെന്നാണ്. പ്രാർത്ഥനയാലും വിജ്ഞയവിരക്തിയാലും പാവനമാക്കപ്പെട്ട ഒരു സാമൂഹ്യ ജീവിതമാണ് അദ്ദേഹവും ശിഷ്യന്മാരും കർമ്മലമലയിൽ നയിച്ചിരുന്നതു്. ഏലിയായുടെ അടുത്ത പിൻഗാമിയായ ഏലീശായും കർമ്മലമലയിൽത്തന്നെയാണു വാസമുറപ്പിച്ചതു്. എന്നാൽ കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാർ വർദ്ധിച്ചു് അവിടെ സ്ഥലമില്ലാതെവന്നു. അവിടെനിന്നും യോർദ്ദനാൻനദിയുടെ തീരങ്ങളിലേക്കും പിന്നെ നീലനദിയുടെ തീരങ്ങളിലേക്കും ഫിനീഷ്യയിലും ഈജിപ്റ്റിലുമുള്ള മനോഹരങ്ങളായ കുന്നുകളിലേക്കും "ഭീർഷദ്ശിയുടെ പുത്രന്മാ"രിൽ ചിലർ മാറിത്താമസിച്ചു (iv Kings, 6). ഈ വനവാസികളെക്കുറിച്ചു റോമൻ എഴുത്തുകാരനായ പ്ലീനി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവരെക്കുറിച്ചു വി. ഈശോനീമോസ് റൂസ്തിക്കൂസിനുള്ള കത്തിൽ പറയുന്നു, ഈ സന്ന്യാസികൾ യോർദ്ദനാന്റെ സമീപത്തു ചെറിയ കുടിലുകൾ കെട്ടി താമസിച്ചിരുന്നെന്നും ബാർലിപ്പൊടിയും വയലിലെ ചെടി

കളുമായിരുന്ന അവരുടെ ഭക്ഷണമെന്നും. പഴയനിയമ കാലത്തു ഇവരാണ് ദാരിദ്ര്യവും ബ്രഹ്മചര്യവും ആദ്യ മായി നേരുവാൻ തുടങ്ങിയതെന്നു വി. ജസിദോർ പ്ര സ്താവിക്കുന്നു. അവരുടെ ദാരിദ്ര്യം വളരെ കഠിനമായി രുന്നുവെന്നാണ് തെയൊദോരെറ്റിന്റെ അഭിപ്രായം. *

എന്നാൽ പഴയനിയമകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന സന്ന്യാ സജീവിതം മ്ശിഹായുടെ ആഗമനത്തിനുശേഷ മുള്ളതിന്റെ വെറും പ്രതിരൂപം മാത്രമായിരുന്നു. ക ത്തോലിക്കാസഭയിലെ സന്ന്യാസജീവിതം ഇൻഡ്യയിൽ നിന്നോ ഈജിപ്റ്റിൽനിന്നോ കടം വാങ്ങിയതാണെ ന്നും അതു ഹിന്ദുസന്ന്യാസത്തിന്റെയോ മറ്റോ അനുക രണം മാത്രമാണെന്നും വാദിക്കുന്ന ചില എഴുത്തുകാരു ണ്ട്. അവരുടെ വാദത്തിനു യാതൊരു കഴമ്പുമില്ല എന്നു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ കാണാം. തങ്ങള ുടെ വാദത്തെ സ്ഥാപിക്കാൻ അവർ കൊണ്ടുവരുന്ന ന്യായം ബാഹ്യമാത്രമായ സാമ്യത്തിൽക്കവിഞ്ഞു ഒന്നും തന്നെയില്ല. ക്രൈസ്തവസന്ന്യാസികളും അക്രൈസ്തവ സന്ന്യാസികളും തമ്മിലുള്ള അല്പസ്വല്പമായ സാമ്യത്തിനു മറ്റു കാരണമൊന്നും പറയാനില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇവരുടെ വാദത്തിനു കുറച്ചൊരു ബലമുണ്ടായേനെ. എന്നാൽ നാം കാണുന്ന പ്രസ്തുത സാമ്യത്തിനു കാരണം മനുഷ്യപ്രകൃതി എവിടെയും ഒന്നാണെന്നുള്ളതാണ്. ക്രി സ്തീയ സന്ന്യാസജീവിതം മ്ശിഹായുടെ സുവിശേഷ

---

* കർമ്മലീത്താസഭയുടെ ഉല്പത്തി ഏലിയാ ദീഘദർശിയിൽ നിന്നാണ് എന്നുള്ള പാരമ്പര്യത്തെ കുറഞ്ഞതു 393 പണ്ഡി തന്മാരായ എഴുത്തുകാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ 57 ഈ ശോസഭക്കാരും 19 ഡൊമീനിക്കൻ സഭക്കാരും 19 ഫ്രാൻ സീസ്കൻ സഭക്കാരും 17 ബനഡിക്ടറയിൻ സഭക്കാരും 11 അഗസ്റ്റീനിയൻ സഭക്കാരും ഉൾപ്പെടുന്നു. 4-ാം സിക്സ്തൂസ്, 22-ാം യോഹന്നാൻ, 2-ാം ജൂലിയൻ, 5-ാം പീയൂസ്, 13-ാം ഗ്രിഗറി, 5-ാം സിക്സ്തൂസ്, 8-ാം ക്ലെമൻറ് എന്നീ മാപ്പ ിളമാർ ഈ പാരമ്പര്യത്തെ ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സൽബുദ്ധികളനുസരിച്ചുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ജീവിതപദ്ധതി, പുണ്യപരിപൂർണ്ണതയെന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതപരിപാടി, ആകുന്നു. അങ്ങനെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നു പരിശോധിച്ചാൽ ക്രൈസ്തവസന്ന്യാസവും അക്രൈസ്തവസന്ന്യാസവും തമ്മിൽ വളരെ സാരമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു കാണാം.

നിഷ്കൃഷ്ടമായ അർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, കത്തോലിക്കാസഭയിലെ സന്ന്യാസവൃത്തി "ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം, ആജ്ഞാനുസരണം എന്നീ മൂന്നു പുണ്യങ്ങളുടെ വ്രതപ്രതിജ്ഞകൊണ്ട് ക്രിസ്തീയ പുണ്യപൂർണ്ണതയ്ക്കായി പരിശ്രമിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ഒരു നിയമത്തിൻകീഴ് സംഘാതമായി ജീവിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന അംഗങ്ങൾ തിരുസ്സഭയുടെ അംഗീകരണത്തോടെ സ്വീകരിക്കുന്ന സ്ഥിരമായ രൂപത്തിലുള്ള ഒരു ജീവിതരീതി ആകുന്നു" (കാനൺ നിയമം). ഈ നിർവചനത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അംശങ്ങളെല്ലാം തികയാത്ത യാതൊരു ജീവിതവൃത്തിയും സന്ന്യാസമായി കത്തോലിക്കാസഭ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. സഭയ്ക്കു പുറത്തു ഇന്നു കാണപ്പെടുന്നതോ പഴയ കാലത്തു നിലവിലിരുന്നതോ ആയ സന്ന്യാസജീവിതരീതികൾക്കു ഇതിന്റെ ബാഹ്യരൂപമല്ലാതെ കൃത്യതലായി എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ കർമ്മലമലയിലെ വി. ഏലിയായുടെ സന്ന്യാസജീവിതത്തിനു ഇതിനോടു ബാഹ്യമായി മാത്രമല്ല ആന്തരമായും കുറെയൊക്കെ സാദൃശ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാം.

മേല്പറഞ്ഞ നിർവചനത്തിൽ കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ സ്ഥാപകൻ തിരുസ്സഭാസ്ഥാപകനായ ഈശോമ്ശിഹാ തന്നെയാകുന്നു. സ്വമനസ്സാലെയുള്ള ദാരിദ്ര്യത്തെയും പൂർണ്ണമായ വിഷയവിരക്തിയെയും സമഗ്രമായ അനുസരണത്തെയും മ്ശിഹാ സ്വമാതൃകയാലും ഉപദേശത്താലും പഠിപ്പിക്കയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ അടിസ്ഥാനമായ ഈ സുവിശേഷസൽ

ബുദ്ധികൾ (Evangelical Counsels) മ്ശിഹാ ഉപ
ദേശിച്ചതായി വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 19-ാം
അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണാം. തലചായിക്കാൻപോലും സ്ഥ
ന്തമായൊരിടമില്ലാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര പരിപൂർണ്ണ
ദരിദ്രനായി ജീവിച്ച്, അവിടുന്ന മരിച്ചു. "മരണത്തോ
ളം, അതും കുരിശുമരണത്തോളം, അവിടുന്ന അനുസര
ണമുള്ളവനായിരുന്നു." ഒരു കന്യകയിൽനിന്ന ജനിച്ച്,
ഒരു ബ്രഹ്മചാരിയുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ അവിടുന്ന വ
ളർന്ന. എന്നും പരിപൂർണ്ണവിരക്തനായി അവിടുന്ന ജീവി
ച്ചു. സന്ന്യാസവൃത്തി മിശിഹാ നേരിട്ട സ്ഥാപിച്ചതാ
ണെന്ന ചിലരും, അല്ല, ശ്ലീഹന്മാർ വഴിയാണ അവി
ടുന്ന സ്ഥാപിച്ചത് എന്ന മറ്റു ചിലരും പറയുന്നു. ഏ
തായാലും ഇന്ന കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ കാണുന്ന ത്ര
പഞ്ഞിലുള്ള സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ സ്ഥാപകൻ മ്ശിഹാ
യാണെന്നുള്ളതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. ശ്ലീഹന്മാർ
ക്രിസ്തീയപൂർണ്ണതയുടെ ജീവിതാവസ്ഥയ്ക്ക ആവശ്യ
മായ വിധത്തിൽ ദാരിദ്ര്യവും വിഷയവിരക്തിയും അനു
സരണവും വ്രതം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവർ
മിശിഹായോട്ടുകൂടി അവിടുത്തെ ഉപദേശമനുസരിച്ച്
സന്ന്യാസജീവിതം നയിച്ചിരുന്നുവെന്നും അവരുടെ സംഘ
മാണ പുതിയനിയമത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ സന്ന്യാസസഭ
യെന്നുമാണ് ആദ്യം പറഞ്ഞവരുടെ അഭിപ്രായം. സ
ന്ന്യാസവൃത്തിയെ മ്ശിഹാ ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രത്യേക
ത്തിലെന്ന നിശ്ചയമായിപ്പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും
സഭയുടെ ആദ്യശതകങ്ങളിൽത്തന്നെ സന്ന്യാസിമാർ ഉ
ണ്ടായിരുന്നുവെന്നും സന്ന്യാസവൃത്തി സഭയിൽ ഇടമുറി
യാതെ നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ടെന്നുമുള്ളതു തീർച്ചയാണ്.
തിരുസ്സഭയുടെ ലക്ഷണങ്ങളിലൊന്നായ വിശുദ്ധി മറ്റു
വരേതരത്തിലും സമ്പാദിക്കയും പ്രകടമാക്കുകയും ചെ
യ്യാമെന്നിരുന്നാലും സുവിശേഷ സൽബുദ്ധികളുടെ അ
നുസരണത്തിനായി സ്ഥിരമായ ഒരു ജീവിതാവസ്ഥ കൈ
ക്കൊണ്ട് പരിശ്രമിക്കുന്നവർ സഭയിൽ എന്നും ഉണ്ടാ

യിരിക്കുക എന്നതു് വിശുദ്ധിയുടെ കാന്തി സുദൃശ്യമാ
വാൻ ഒരുവിധത്തിൽ ആവശ്യമാണെന്നു പറയാം. അതു
കൊണ്ടാണു് കത്തോലിക്കാ തിരുസ്സഭ നിയമാനുസൃതമായ
രൂപത്തിലുള്ള ഏതു സന്ന്യാസജീവിതരീതിയെയും എപ്പോ
ഴും ആദരിക്കുകയും താല്പര്യപൂർവ്വം പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും
പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ആ
ദിമ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന സന്ന്യാസ
വൃത്തി ഇന്നത്തേതുപോലെ വ്യവസ്ഥാപിതരൂപത്തിലെ
ത്തിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അപ്പനെയും അമ്മയെയും ഭാര്യ
യെയും മക്കളെയും വസ്തുവകകളെയും ഉപേക്ഷിച്ചു് മിശി
ഹായെ അനുഗമിക്കുകയും ഒരുമിച്ചുചേർന്നു് പൊതുവാ
ചടങ്ങു നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ആ ശിഷ്യഗണം
ഭാവി സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളുടെ അവികസിത രൂപമായി
രുന്നു. പത്രോസിന്റെ അദ്യ പ്രസംഗത്തിൽത്തന്നെ
മൂവായിരത്തോളമാളുകൾ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. അവരുടെ
സംഖ്യ ദിവസേന വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. "വിശ്വാ
സികളുടെ ഈ ഗണത്തിനു ഒരാത്മാവും ഒരു മനസ്സു
മായിരുന്നു" (Acts iv, 32). "അവർക്ക് എല്ലാം പൊതു
വായിരുന്നു" എന്നും വി. ലിഖിതത്തിൽ നാം വായി
ക്കുന്നു.

ഈ സാമൂഹ്യജീവിതസമ്പ്രദായം എന്തുകൊണ്ടു നീ
ണ്ടുനിന്നു എന്നു നമുക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഏതായാലും ദിവ്യ
നാൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വേണം വിചാരിക്കാൻ. അ
വരുടെ ദാരിദ്ര്യം നിർബന്ധിതമായിരുന്നില്ല. സ്വതന്ത്ര
മായ ഒരു ദ്രവ്യപരിത്യാഗമായിരുന്നു അതു് എന്നുള്ളതു്
ഹനനിയായുടെയും ശപ്പീറായുടെയും കാര്യത്തിൽ ദൃഢീക
രിക്കുന്നു. അന്നത്തെ
അവരുടെ സന്ന്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനഘടകം സമാന
സ്സാലെയുള്ള ദാരിദ്ര്യമായിരുന്നെങ്കിൽ കുറെക്കഴിഞ്ഞ
പ്പോൾ വിശ്വവിരക്തിക്കു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചു
തുടങ്ങി. നിത്യബ്രഹ്മചര്യം ദൈവത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേ
കദാനമാണെന്നും അതിനു പ്രത്യേകമായ ദൈവാഹ്വാ

നം ആവശ്യമാണെന്നും അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. ഈ പ്രത്യേക ദൈവാനുഗ്രഹം ലഭിച്ചു് ബ്രഹ്മചര്യം നിഷ്കർഷമായി പാലിച്ചിരുന്നവർ ഇരുവർഗ്ഗത്തിലും ഒട്ടും കുറവായിരുന്നില്ല. പ്രത്യേകരീതിയിൽ വസ്ത്രം ധരിച്ചു് അവർ സ്വഭവനങ്ങളിൽത്തന്നെയോ വിജനപ്രദേശങ്ങളിലോ പ്രത്യേക വസതികളിലോ ബ്രഹ്മചര്യജീവിതം നയിച്ചുപോന്നു. തലമുടി വെട്ടി, തല മൂടി, ലളിതവും വിനീതവുമായ രീതിയിൽ പ്രത്യേക വസ്ത്രം ധരിച്ചു് തങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചു് സന്ന്യാസജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന കന്യകകളും ആദ്യകാലങ്ങളിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു.

ആദ്യം ഈ ഭക്താത്മാക്കൾ സ്വന്തം വീട്ടിൽത്തന്നെയാണു താമസിച്ചിരുന്നതു്. വിശ്വാസികളുടെ സമ്മേളനങ്ങളിൽ അവരോടു എല്ലാവരും വളരെ മതിപ്പോടും ആദരത്തോടുംകൂടി പെരുമാറിയിരുന്നു. പള്ളികളിൽ അവർക്കു പ്രത്യേക സ്ഥാനങ്ങൾ ലഭിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചതോടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി തിരുസ്സഭ മുമ്പേക്കും ചില നിയമങ്ങളേർപ്പെടുത്തി. പ്രസ്തുത നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതിനും പുറമേ ചില ജീവിതസഹകരണങ്ങളും സന്തോഷങ്ങളും സ്വമേധയാ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതും ചില തപക്രിയകൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതും അവരുടെ വ്രതാചരണത്തിനാവശ്യമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരോടുകൂടി സ്വഭവനത്തിൽത്തന്നെയുള്ള ജീവിതം ക്രമേണ അവർക്കു 'പലവിചാര'ങ്ങൾക്കു കാരണമായും അവരുടെ ജീവിതരീതിക്കു ചേരാത്തതായും തോന്നിയതിനാൽ സ്വഭവനങ്ങളെവിട്ടു അവിടവിടെ സമൂഹമായി ജീവിച്ചുതുടങ്ങി. അവരവരുടെ യുക്തംപോലെ വസ്തുവകകളുടെ ത്യാഗം, ബ്രഹ്മചര്യം, ഉപവാസം, മാംസവർജ്ജനം, പ്രാർത്ഥന മുതലായവ വഴി സന്ന്യാസപുണ്യപൂർണ്ണതയ്ക്കായി പ്രത്യേകവിധം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഈദൃശമായ സന്ന്യാസജീവിതം മൂന്നാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടംവരെ തുടർന്നുപോന്നു.

അപ്പോൾ സ്വഭവനങ്ങളിൽനിന്നുള്ള അവരുടെ വേർപാടിനെ പൂർണ്ണമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനു ഒരു കാരണമുണ്ടായി. അതു റോമാചക്രവർത്തിയായ ഡേസിയൂസിന്റെ (249–251) മതപീഡനമാണ്. അതു സന്ന്യാസവൃത്തിക്കു ഒരനുഗ്രഹമായി പരിണമിച്ചു എന്നു പറയാം. വളരെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മതപീഡനം നിമിത്തം ഈജിപ്തിലെ അരണ്യങ്ങളിൽ ഓടിഒളിച്ചു. സന്ന്യാസികളും അവരെ അനുഗമിച്ചു. അവർക്കു ഈ അരണ്യങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിക്കു വളരെ പറ്റിയതായി തോന്നി. അതുകൊണ്ടു മതപീഡനം അവസാനിച്ചിട്ടും പലരും അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുന്നതിനു ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ ജന്മദേശം വിട്ടുപേക്ഷിച്ചു് വനത്തിൽപോയി താപസജീവിതം കഴിച്ചവരിൽ ആദ്യമായി ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നയാൾ വനവാസിയായ വി. പൌലോസ് ആണ് (234–347). എന്നാൽ സന്ന്യാസജീവിതത്തിൽ പൊതുവെ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയതു് അല്ഫേഹത്തിന്റെ സമകാലീനനായ വി. അന്തോനീസാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു (251–356). അല്ഫേഹവും വി. പൌലോസിനെപ്പോലെ ഒരു വനസന്ന്യാസി ആയിരുന്നു. അല്ഫേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ളകീർത്തി അദ്ധ്യാത്മികകാംക്ഷികളിൽ മാഗ്ദലേനാ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന പലരേയും അല്ഫേഹത്തിന്റെ പക്കലേക്കു ആകർഷിച്ചു. അവരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു് 'സ്വന്തം കുടിലിനു ചുറ്റും ചെറിയകുടിലുകളിൽ അവരെ പാർപ്പിച്ചു് പാടുള്ള അദ്ധ്യാത്മികസഹായങ്ങൾ അല്ഫേഹം അവർക്കു നൽകിയിരുന്നു. മാത്രമല്ല, തന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടി അദ്ധ്യാത്മികകാംക്ഷികളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കണമെന്നും അല്ഫേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു. ഇങ്ങനെ സംഘാതജീവിതത്തിന്റെ ചില ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു വനവാസജീവിതസമ്പ്രദായത്തിനു വിശുദ്ധ അന്തോനീസു അടിസ്ഥാനമിട്ടു എന്നു പറയാം. ഈ ജീവിതരീതി ഏ

റെത്താമസിയാതെ എജിപ്തിലെങ്ങും സാധാരണമായി. ഇപ്പറഞ്ഞ വനവാസജീവിതത്തിൽ ഓരോ വാനപ്രസ്ഥനും അവനവന്റെ അഭിരുചിയനുസരിച്ചുള്ള സന്ന്യാസജീവിതമാണു നയിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ ഇടയിൽ അധികാരത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഭരണരീതി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും പ്രായക്കൂടുതലും വിശുദ്ധിയും ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനവും മറ്റും കൊണ്ട് അവരുടെയിടയിൽ സർവ്വസമ്മതന്മാരായിരുന്ന പലരും മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ വ്യാപകമായ ഒരു സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തിയിരുന്നു. താപസജീവിതത്തിൽ വിവേചനമില്ലാതുള്ള ആസക്തി ചിലർക്കു അപകടകാരണമായിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ ഭക്തിമാന്ദ്യവും ആത്മവഞ്ചനയും സന്ന്യാസത്തെ പരിത്യജിക്കുന്നതിനു ചിലർക്കു പ്രേരകമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വി. ലിഖിതങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആദ്ധ്യാത്മികാഭിവൃദ്ധിയെക്കുറിച്ചും ആലോചിക്കാൻ പലപ്പോഴും രണ്ടും മൂന്നും പേരുടെ ചെറിയ സമ്മേളനങ്ങൾ ചേർന്നിരുന്നു. മുറുക്കം ചില അവസരങ്ങളിൽ വലിയ സമ്മേളനങ്ങളും നടത്തിയിരുന്നു. ചെയ്യുകുറ്റങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിവിധി സാധാരണയായി പ്രായംചെന്ന ഒരു സന്ന്യാസിയുടെ ഒരു സൂചനയൊ ശാസനയൊ ആയിരുന്നു. ആകപ്പാടെ അവരുടെ സന്ന്യാസഘടന വളരെ അയഞ്ഞതും പരസ്പരബന്ധം വെറും ആഗന്തുകപരവും (accidental) സ്വതന്ത്രവുമായിരുന്നതിനാൽ ഓരോരുത്തരും ഏറെക്കുറെ അവനവന്റെ യുക്തംപോലെയാണു ജീവിച്ചിരുന്നത്. പൊതുവായി ഒരു സന്ന്യാസജീവിതനിയമവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

എന്നാൽ 4-ാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി വി. പക്കോമിയൂസിന്റെ (292-348) നേതൃത്വത്തിൽ സന്ന്യാസവൃത്തി ഒരു പടി മുന്നോട്ടു കടന്നു. സംഘാതമായുള്ള സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ പിതാവെന്നു അദ്ദേഹം ന്യായമായി വിളിക്കപ്പെടുന്നു. സന്ന്യാസജീവിതത്തിനു ഒരു നിയമസംഹിത ആദ്യമായി എഴുതിയുണ്ടാ

കിയത് അദ്ദേഹമാണ്. വി. പക്കോമിയൂസ്, സന്യാസത്തിൽ തന്റെ നേതൃത്വം തേടിയിരുന്നവർ തന്റെ അധികാരത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നും കഴിയുന്നിടത്തോളം ഒരു സ്ഥലത്തുതന്നെ വസിക്കണമെന്നും ഒരേ നിയമം അനുസരിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. അവക്ക് ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ള വസ്ത്രവും അദ്ദേഹം നൽകി. സംഘാതമായ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭമായിരുന്നു അത്. അങ്ങനെ എജിപ്തിൽ തബേനി എന്ന സ്ഥലത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ ഒരു വലിയ ആശ്രമം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ അതു ഇന്നു നാം കാണുന്ന രീതിയിലുള്ള ഒരു ആശ്രമമല്ലായിരുന്നു. പക്കോമിയൻആശ്രമം ഇന്നത്തെപ്പോലുള്ള ഒരു ആശ്രമമെന്നതിനേക്കാൾ ഒരു സന്യാസസഭപോലെ വിപുലമായിരുന്നു. ഓരോ ആശ്രമവും 30 മുതൽ 40 വരെ ഭവനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും, ഓരോ ഭവനവും 20 മുതൽ 40 വരെ സന്യാസികൾ പാർക്കുന്നതും ആയിരുന്നു. ഓരോ ഭവനത്തിനുമുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ശ്രേഷ്ഠനും മറ്റു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഒരു കപ്പേളയും. സാധാരണ ഈ കപ്പേളയിലാണ സന്യാസികൾ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ചില വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ സന്യാസികളെല്ലാവരും ആശ്രമത്തിന്റെ പൊതുവായ വലിയ കപ്പേളയിൽ ഒരുമിച്ചുകൂടിയിരുന്നു. ദിനംപ്രതിയുള്ള ഉപദേശം ഓരോ ഭവനത്തിന്റെയും ശ്രേഷ്ഠനാണ നടത്തിയിരുന്നത്. എന്നാൽ പൊതു ആശ്രമാദ്ധ്യക്ഷൻ (Abbot) ആഴ്ചയിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യം സന്യാസികൾക്കു ഉപദേശം നൽകിയിരുന്നു. ഇതിനുംപുറമെ പ്രധാന വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ആലോചിക്കുന്നതിനു ആണ്ടുതോറും പൊതുആശ്രമസംഘവും നടത്തുക പതിവായിരുന്നു.

പക്കോമിയൻ സന്യാസിയുടെ ജീവിതത്തിലെ നിസ്സാരകാര്യങ്ങൾക്കുപോലും നിയമത്താൽ നിയന്ത്രിതങ്ങളായിരുന്നെങ്കിലും കൂടുതൽ തപസ്സു ചെയ്യുന്നതിനുള്ള

സ്വാതന്ത്ര്യം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ദിവസത്തിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു നിയമം നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെട്ടുന്നതിനൊ ഒന്നുംകൂടാതെ കഴിയുന്നതിനോ വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ തങ്ങൾക്കു മനഃപാഠമായിരുന്ന സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പാടുന്നതിനും, വി. ലിഖിതങ്ങളും തിരുസ്സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിക്കുന്നതിനും, കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനും സമയം വിനിയോഗിച്ചിരുന്നു. അവർ ഒരുമിച്ചാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഭക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നത്. വിസ്തൃതമായ അവരുടെ ആശ്രമവളപ്പിൽ കൃഷിയും വ്യവസായവും ഒരുപോലെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിരുന്നു. അഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിൽ വി. പക്കോമിയൂസിന്റെ നിയമം അനുസരിച്ചിരുന്ന സന്ന്യാസികളെ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. അക്കാലത്തു കന്യകാമഠങ്ങളും ഒട്ടും കുറവല്ലായിരുന്നു.

എജിപ്തിൽ ആദ്യകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ സ്വഭാവവും വളർച്ചയുമാണ് ഇതുവരെ നാം കണ്ടത്. എന്നാൽ അവിടെനിന്നു സന്ന്യാസവൃത്തി ക്രിസ്തീയലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലേക്കും പ്രചരിച്ചു. വി. അന്തോനീസിന്റെ ശിഷ്യനായ വി. ഹില്ലാരിയോൻ (291–371) പലസ്തീനായിൽ അനേകം ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. അവിടെനിന്നു സിറിയായിലേക്കും മെസൊപ്പൊട്ടേമിയായിലേക്കും സന്ന്യാസവൃത്തി വ്യാപിച്ചു. എജിപ്തിലെ പൂർവ്വികന്മാരെ അതിശയിക്കുന്ന തപശ്ചര്യകളാണ് ഇവിടെ നാം കാണുന്നത്. വലിയ തൂണുകൾ പണിതു അവയുടെ മുകളിൽ കയറിയിരുന്നു താപസജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ സമ്പ്രദായം തുടങ്ങിയതു് ഇവിടെയാണ്. ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ആരംഭകൻ സുറിയാനിക്കാരനായ വലിയ ശെമഓൻ എന്ന പുണ്യവാനായിരുന്നു (388–459). അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പുതിയ താപസജീവിതത്തെ വളരെപ്പേർ അനുകരിച്ചു. അവർ വലിയ തൂണുകളുടെ മുകളിൽത്ത

ന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. 50 അടിയിൽ കൂടുതൽ ഉയരമുള്ള ഒന്നിലാണ് വി. ശെമഓൻ വസിച്ചിരുന്നത്. കൊൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിലെ വി. ദാനിയേൽ, അന്ത്യോക്യായിലെ വി. ചെറിയ ശെമഓൻ, അദ്രിയാനോപ്പിളിലെ വി. അലീപ്പിയൂസ്, ഒളിമ്പസ് മലയിലെ വി. ലൂക്കാ മുതലായവരാണ് അവരിൽ പ്രമുഖർ. സ്ത്രീകളും ഈ ഭഗീരഥമായ തപസ്സുചെയ്തിരുന്നു. 5-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ സിറിയാ, പലസ്തീനാ, മെസ്സപ്പൊട്ടേമിയാ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ തൂണിന്മേൽസന്ന്യാസികൾ വളരെയധികം ഉണ്ടായിരുന്നു.

കപ്പദോക്കിയായിലെ മെത്രാനായിരുന്ന വി. ബാസേലീസ് മഹാൻ (329-379) ആണ് പിന്നീട് സന്ന്യാസവൃത്തിയിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയത്. അദ്ദേഹം എജിപ്തിലെ സന്ന്യാസികളെ നേരിട്ടു സന്ദർശിച്ച് അവരിൽനിന്നു സന്ന്യാസവൃത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പഠിച്ചശേഷം രണ്ടു നിയമസംഹിതകൾ രചിക്കുകയും ഏഷ്യാമൈനറിൽ ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമം കൂടുതൽ ബലപ്പെടുത്തുകയും കുടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസജോലിക്കുടെ സന്ന്യാസികളുടെ കൃത്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ആദ്യകാലത്തു ദാരിദ്ര്യത്തിനായിരുന്ന പ്രാധാന്യം. പിന്നീട് ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിനു പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചു. വി. ബാസേലീസിന്റെ നിയമത്തിലാകട്ടെ അനുസരണവ്രതത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെട്ടു. ദാരിദ്ര്യവ്രതംവഴി പുറമേയുള്ള വസ്തുക്കളും ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്താൽ സ്വശരീരത്തേയും ഭൗമിക സ്നേഹത്തേയും അനുസരണവ്രതത്താൽ സ്വമനസ്സിനെത്തന്നെയും ഒരുവൻ ത്യജിക്കുന്നു. ആത്മസമർപ്പണമാകുന്ന ദഹനബലിയെ പൂർത്തിയാക്കുന്നതു അനുസരണവ്രതമാണ്. അനുസരണമെന്നുവച്ചാൽ സമ്പൂർണ്ണമായ ആത്മസമർപ്പണം – ആത്മത്യാഗം – ആകുന്നു. മനുഷ്യനിലുള്ള

ഏറ്റവും മഹത്തായ അംശം അവന്റെ സ്വതന്ത്രമനസ്സാകയാൽ അവിന്റെ ത്യാഗം അതീവം വിലയേറിയ ഒരു ബലിയത്രെ. *

4-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ സന്ന്യാസവൃത്തി പാശ്ചാത്യ സഭയിലേക്കു പ്രചരിച്ചു. അലക്സാണ്ട്റിയായിലെ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന വി. അത്തനാസിയൂസ് (296-373) ആണ് അതിനു കാരണഭൂതൻ. അദ്ദേഹത്താൽ വിരചിതമായ വനവാസിയായ വി. അന്തോനീസിന്റെ ചരിത്രത്തിനു പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ വലിയ പ്രചാരം ഉണ്ടായി. മാത്രമല്ല എജിപ്തിൽപോയി സന്ന്യാസജീവിതം കണ്ടു പഠിക്കുന്നതിനു പലരേയും അതു പ്രേരിപ്പിച്ചു. അവർ മടങ്ങിവന്ന് യൂറോപ്പിൽ പല സ്ഥലത്തും എജിപ്ഷ്യലോരിതിയിൽ ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. റോമിൽത്തന്നെ അനേകം ആശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അവയുടെ സ്ഥാപനത്തിനു പ്രധാനമായി പരിശ്രമിച്ചതു വി. ഈറാനിമോസാണ് (340-420). മിലാനിൽ വി. അമ്പ്രോസിയസ് (340-397) ഒരു ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു. ഫ്രാൻസിൽ സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ ആരംഭകൻ വി. മർത്തിനോസാണ് (316-397). അദ്ദേഹം ടൂർസിലും പോയിറ്റിയേഴ്സിലും ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. നാലാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഫ്രാൻസിൽത്തന്നെ 2000 സന്ന്യാസികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പിന്നീടു വി. ബെനഡിക്തോസിന്റെ (480-543) കാലംവരെ ഏകദേശം രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടു കാലത്തേക്കു പാശ്ചാത്യ സഭയിലെ സന്ന്യാസജീവിതം അതിന്റെ

---

* വി. ബാസേലീസിന്റെ നിയമം വി. ബെനഡിക്തോസിന്റെ കാലത്തും (6-ാം ശതാബ്ദം) ഇറ്റലിയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ വി. ബനഡിക്തോസ് പിതാവെന്നും, തന്നെക്കാൾ വലിയ അദ്ധ്യാപകനെന്നും വിളിക്കുന്നു. ഇന്നു ഗ്രീക്കു ശീശ്മക്കാരുടെ ഇടയിൽ വി ബാസേലീസിന്റെ സന്ന്യാസനിയമം മാത്രമേ നടപ്പിലുള്ളൂ.

പ്രകൃതിയിൽ പൌരസ്ത്യരീതിയിൽതന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന അനന്തരം അതിൽ സാരമായ പരിഷ്കാരം വരുത്തിയത് വി. ബെനഡിക്ടോസാണ്. സന്യാസവൃത്തിയുടെ വളർച്ചയിൽ പാശ്ചാത്യ സഭയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അതുല്യസ്ഥാനം നിമിത്തം പാശ്ചാത്യ സന്യാസവൃത്തിയുടെ പിതാവെന്ന അദ്ദേഹം വിളിക്കപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമം പാശ്ചാത്യസഭയിലെ സന്യാസജീവിതത്തിൽ ഒരു വലിയ പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കി. പൌരസ്ത്യ സന്യാസികളെ അപേക്ഷിച്ചു തപശ്ചര്യകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമത്തിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നെങ്കിലും നിർവ്വിഘ്നമായ അനുസരണ ചൈതന്യം ആ കുറവിനെ പരിഹരിച്ചിരുന്നു. മുൻപു് സാധുവ്യസന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ഘടന കുറെ അയഞ്ഞതായിരുന്നു. വി. ബെനഡിക്ടോസു അതിനെ കുറെക്കൂടെ ക്രമീകരിച്ചു. അതോടെ ഓരോ സന്യാസിയും ഏതാശ്രമത്തിൽ ചേരുന്നുവോ അവിടെത്തന്നെ സ്ഥിരമായി താമസിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന അദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിച്ചു.

ഏകദേശം വി. ബെനഡിക്ടോസിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ഒരു സന്യാസ സഭ വി. കൊളുമ്പാൻ അയർലണ്ടിൽ ആരംഭിച്ചു. അന്നു സാധാരണ നടപ്പിലിരുന്ന മുറതന്നെയാണു മിക്കവാറും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചതു്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്രമങ്ങൾ മിഷ്ണറി പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു. താപസജീവിതത്തിലുള്ള അഭിവാഞ്ഛ അവർക്കു വളരെ കൂടുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. കുറെ കാലത്തേക്കു ഈ ഐറീഷ് സന്യാസവൃത്തിയും ബെനഡിക്ടൈൻ സന്യാസവൃത്തിയും ഒരുമിച്ചു പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ വളർന്നു പോന്നു. എന്നാൽ കാലക്രമേണ ഐറീഷ് സന്യാസവൃത്തി ബെനഡിക്ടൈൻ സന്യാസത്തിൽ ലയിച്ചു.

ഇതുവരെ നാം കണ്ടതു് സന്യാസവൃത്തിയുടെ വളർച്ചയുടെ ആദ്യ ഘട്ടമാണെന്നു പറയാം. തിരുസ്സഭയുടെ ആദ്യ ശതകങ്ങളിൽ സന്യാസ സഭാസ്ഥാപ

കഴുവർ അംഗങ്ങളെ ദൈവത്തിന്റെ വക്കലേക്കു കൂട്ടുതൽ അടുപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികളിൽ മാത്രമാണു പ്രധാന ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരുന്നതു്. ദൈവൈക്യം അഥവാ സ്വന്തം പുണ്യപൂർണ്ണതയായിരുന്നു അവരുടെ ഏകവിചാരം. സന്യാസത്തിലേക്കുള്ള ആഹ്വാനം ഉണ്ടോ എന്നറിയുന്നതിനു അപേക്ഷകൻ ദൈവത്തെ യഥാർത്ഥമായി അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു മാത്രമെ ചോദിച്ചിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ക്രിസ്തീയ പുണ്യപൂർണ്ണത ദൈവസ്നേഹത്തിലും പരസ്നേഹത്തിലുമാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു രണ്ടാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ ദൈവൈക്യത്തിന്റെയും ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെയും ഫലമായി സന്യാസവൃത്തിയിൽ പരസ്നേഹ കൃത്യങ്ങൾക്കും സ്ഥാനമുണ്ടായി. തന്നിമിത്തം ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കു മാത്രമല്ല ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു അയല്ക്കാക്കു സേവനം ചെയ്യുന്നതിനും സന്യാസികളെ നിയോഗിക്കുകയും അവർ അയല്ക്കാരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും ശാരീരികവുമായ ആവശ്യങ്ങളിൽ അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനു ബദ്ധശ്രദ്ധരാകുകയും ചെയ്യുതുടങ്ങി. ഇതുകൊണ്ടു് ആദ്യ കാലങ്ങളിലെ സന്യാസികൾ അയൽക്കാരന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ അവഗണിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു വിവക്ഷയില്ല. ദൈവത്തെ യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്നവക്കു സഹോദരരേയും സ്നേഹിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു ആദ്യയുഗങ്ങളിലെ സന്യാസികളും പ്രാർത്ഥനയും ത്യാഗവും സമ്മാനുകയുംകൊണ്ടും മറ്റു പലേ പ്രകാരത്തിലും അയൽക്കാരെ സഹായിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. പക്കോമിയൻ സന്യാസികളുടെയും ബെനഡിക്ടൈൻ സന്യാസികളുടെയും ഐറിഷ് സന്യാസികളുടെയും ചരിത്രം അതിനു സാക്ഷ്യം നൽകുന്നുണ്ടു്. പരസ്നേഹപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യവസ്ഥാവിധമായ ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകരീതി അന്നു ഇല്ലായിരുന്നു എന്നോ അർത്ഥമാക്കേണ്ടതുള്ളു. ബെനഡിക്ടൈൻ സന്യാസികൾ യൂറോപ്പിനെ ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ പരിപ്പുരിച്ചു എന്നുള്ളതു് ചരിത്രം വായി

ച്ചിട്ടുള്ളവക്കെല്ലാം അറിവുള്ളകാര്യമാണ്. കൃഷി, വ്യവസായം, സുന്ദരകലകൾ ഇവയെല്ലാം അവരുടെ പരിശ്രമത്താൽ വളരെ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു. മനുഷ്യരുടെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനും ആത്മികവും ലൗകികവുമായ സംസ്ഥരണത്തിനും അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമങ്ങളെ എത്രകണ്ടു പ്രശംസിച്ചാലും അധികമാവില്ല.

മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിലെ സന്ന്യാസികളുടെയെല്ലാം ജീവിതരീതി നാം കണ്ടതുപോലെ പൊതുവെ ധ്യാനപരമായിരുന്നു. എന്നാൽ വി. തോമ്മസ് അകെയ്നാസ് പറയുംവണ്ണം "പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുകമാത്രം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ കാര്യം പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതു ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ, ധ്യാനിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ കാര്യമാണു ധ്യാനിച്ച സത്യത്തെ മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നതു." സുലളിതവും വളരെ മനോഹരവുമായ ഈ തത്വമാണു ധ്യാനപരവും കർമ്മപരവുമായ മിശ്രജീവിതം കഴിക്കുന്ന സന്ന്യാസസഭകളുടെ അടിസ്ഥാനം. എക്കാലത്തും സന്ന്യാസികൾ ദൈവസ്നേഹത്തിലെന്നതുപോലെ പരസ്നേഹത്തിലും പ്രമുഖസ്ഥാനത്തുതന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. ബെനഡിക്ടൈൻസ് മുതലായ സന്ന്യാസികൾക്കു പരസ്നേഹപ്രവർത്തനങ്ങൾ തീരെ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ എങ്കിലും സമുദായത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ തങ്ങളെത്തന്നെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനായിരുന്നു അവരുടെ നോട്ടം എന്നുവേണം പറയുവാൻ. എന്നിരുന്നാലും ബെനഡിക്ടൈൻ സന്ന്യാസികൾ യൂറോപ്പുഭൂഖണ്ഡത്തെ അവരുടെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ അദ്ധ്യാത്മികമായും ഭൌതികമായും എത്രവളരെ ഉയർത്തി എന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ഏകാന്തതയിലാണ് അവരുടെ സൗഭാഗ്യത്തെ അവർ എന്നും തേടിയിരുന്നതു് എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമാണ്.

11–ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ചില സന്യാസസഭകൾ സന്യാസവൃത്തിയോട് വൈദികവൃത്തിയുടെ ജോലികളും നിയമാനുസരണം ചേർത്തു നടത്തിത്തുടങ്ങി. മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിൽ സുപ്രസിദ്ധിനേടിയ റെഗുലർ കാനൺമാർ (Canons Regular) എന്ന സന്യാസികളാണ് ആദ്യമായി അവരുടെ നിയമത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും തപസ്സിനും പുറമെ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുക, ആത്മപാലക ജോലി നടത്തുക, വിശുദ്ധ ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കുക എന്നിവ ചേർത്തു ഒരു ക്രമീകൃത രൂപത്തിൽ നടത്തുവാൻ തുടങ്ങിയത്. ബെനഡിക്ടൈൻ സന്യാസികൾ അവരുടെ ജീവിതവിശുദ്ധികൊണ്ടും അവരുടെ ആരാധനക്രമത്തിന്റെ മഹിമാവുകൊണ്ടുമാണ് പ്രധാനമായി മനുഷ്യരുടെ ചിന്തകളെ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു ഉയർത്തിയിരുന്നത്. ഇവരാകട്ടെ മനുഷ്യരുടെ ചിന്തകളെ ദൈവത്തിങ്കലേക്കുയർത്തുന്നതിനു നേരിട്ടു പയ്യാപുമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് ഇവരുടെ ഒരു പ്രത്യേകത. സുവിശേഷ സൽബുദ്ധികളുടെ അഭ്യസനംവഴി സ്വന്തം ജീവിതവിശുദ്ധീകരണം സാധിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തു സന്യാസവൃത്തിയുടെ ഏകോദ്ദേശ്യം. അതായത്, വെർമീഷ് പറയുന്നതുപോലെ, വെറെ യാതൊരു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യവും കരുതാതെ സ്വന്തം ജീവിതവിശുദ്ധീകരണത്തെമാത്രം, അതും അതിനെക്കുറിച്ചുതന്നെ, ലാക്കാക്കിയാണ് ആദ്യകാലങ്ങളിലെ സന്യാസസഭകളുടെയെല്ലാം നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. വേറെ പ്രത്യേക ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു നിയമത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള വൈദികവൃത്തിസംബന്ധമായ ശുശ്രൂഷകൾ നടത്തുക, പ്രസംഗം പറയുക, അടിമകളെ വീണ്ടെടുക്കുക മുതലായവയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് വേറെ പ്രത്യേക ലക്ഷ്യങ്ങളെന്നു ഇവിടെ പറയുന്നത്. 11–ാം ശതാബ്ദത്തിലാണ് മേല്പറഞ്ഞ തരത്തിൽപ്പെട്ട പ്രത്യേക പ്രവർത്തനങ്ങളെ സന്യാസവൃത്തിയോട്

കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഇങ്ങനെയാണു ഹെലർ കാനൺമാരും, പ്രിമോൺസ്ട്രേറ്റൻസ്യൻസ് മുതലായ സഭകളും അന്നു ആവിർഭവിച്ചതു്.

എന്നാൽ 13-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അൽബിജേൻസ്യൻ പാഷണ്ഡമാർഗ്ഗം ഫ്രാൻസിന്റെ തെക്കെഭാഗത്തു വലരേയും തെറ്റിക്കുന്നതിനു തുടങ്ങി. അവരെ ഒതുക്കുവാൻ വയ്യാത്തവണ്ണം അവർ അതുവള രെ ശക്തിപ്രാപിച്ചുവന്നു. അപ്പോൾ തിക്ക്തായേറിയ ക്രൈസ്തവപ്രവർത്തനങ്ങളാൽ അവരെ അമർത്തുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ സന്ന്യാസസഭകൾ ആവശ്യമായിവന്നു. ദൈവം അവിടുത്തെ അനന്തകാരുണ്യത്താൽ അതു സാധിക്കയും ചെയ്തു. വി. ഡോമിനിക്കിനെയും വി. ഫ്രാൻസിസിനെയും ഓരോ സന്ന്യാസസഭകൾ സ്ഥാപി ക്കുന്നതിനു അവിടുന്നു പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഈ സഭകളുടെ സ്ഥാപനത്തോടുകൂടി പാശ്ചാത്യ സന്ന്യാസവൃത്തിയിൽ ഒരു പ്രധാന പരിവർത്തനം ഉണ്ടായി. അവർ ധ്യാനപ രമായ ജീവിതത്തോടു ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി യുള്ള ക്രൈസ്തവപ്രവർത്തനങ്ങളും ധാരാളമായി സം യോജിപ്പിച്ചു. പരിപൂർണ്ണമായ ദാരിദ്ര്യമാണ് അവർ അനുസരിച്ചിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു പരിവ്രാജകന്മാർ (mendicants) എന്നറിയപ്പെട്ടു ഭിക്ഷാടക സന്ന്യാ സികളായി തിരുസ്സഭ അവരെ അംഗീകരിച്ചു. ഓരോ സഭയുടെയും എല്ലാ ആശ്രമങ്ങളും ഒരുപൊതു അധി പന്റെ ഭരണത്തിലാക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഈ രണ്ടു സഭകളിലാണ് ആദ്യമായി മുന്നോട്ടുപ്പിലായതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇതുവരെയുള്ള സഭകളിൽ മിക്കവാറും ഓരോ ആശ്രമവും സ്വതന്ത്രമായിരുന്നു.

ഏകദേശം ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെയാണു അതിപ്രാചീനമായ കർമ്മേലിത്താസഭ പൌരസ്ത്യദേശ ത്തുനിന്നു പാശ്ചാത്യദേശത്തേക്കു വരുവാനിടയായതു്. ആ സഭയുടെ ചൈതന്യവും ഏതാണ്ടു മേല്പറഞ്ഞതര ത്തിൽപ്പെട്ടതായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം 1245-ൽ

നാലാം ഇന്നൊസെന്റു മാപ്പുപ്പാ അവരേയും പരി
വ്രാജകന്മാരായി അംഗീകരിച്ചു. ഓർഡ്ലം വാത്രി
യർക്കീസായിരുന്ന അൽബർത്തോസ് പുണ്യവാൻ
1207-ൽ അവക്കു നൽകിയിരുന്ന നിയമം അല്പസ്വല്പ
മായ ഭേദഗതികളോടുകൂടി വി. സൈമൺസ്റ്റോക്ക്
പ്രസ്തുത മാപ്പുപ്പായുടെ സമ്മതിക്കുകയും 1248-ൽ മാപ്പുപ്പാ
അതു അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ നിയമംതന്നെ
യാണ് ഇന്നും നിഷ്പാദുക കർമ്മേലീത്തർ അനുസരിക്കു
ന്നത്. കർമ്മേലീത്താസഭയുടെ പാശ്ചാത്യദേശത്തേക്കുള്ള
ആഗമനവും, ഡൊമിനിക്കൻ, ഫ്രാൻസീസ്കൻ എന്നീ
സഭകളുടെ സ്ഥാപനവുംവഴി സന്ന്യാസവൃത്തിയിൽ ഒരു
നവചൈതന്യം ഉൽഭൂതമായി. മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിൽ
പാശ്ചാത്യസഭയിൽ വളരെ പ്രാബല്യത്തിൽവന്ന ഈ
മൂന്നു സന്ന്യാസസഭകളും ധ്യാനപരവും കർമ്മപരവു
മായ മിശ്രജീവിതമാണ് നയിക്കുന്നത്. ഇവരുടെ
പ്രാർത്ഥനയും ത്യാഗവും ക്രൈസ്തവപ്രവർത്തനങ്ങളും യൂ
റോപ്പിൽ ഒരു നവമായ ക്രിസ്തീയചൈതന്യത്തെ ഉള
വാക്കി. ഇതിനു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന സന്ന്യാസികളെല്ലാ
വരുംതന്നെ സാധാരണയായി ആശ്രമവളപ്പിനു പുറത്തു
പോകാറില്ലായിരുന്നു. ഇവരാകട്ടെ ആശ്രമത്തിലെ
മൗനം, ഏകാന്തത, ആദിയായവ അനുസരിക്കുകയും
കൂട്ടമായി ദൈവസ്തുതികളെ പാടുകയും മറ്റു ദിവ്യകർമ്മാ
നുഷ്ഠാനങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നതോടുകൂടി
തന്നെ പരാത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ആശ്രമത്തിനു പുറത്തു
പോയി ക്രൈസ്തവപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വളരെ ഫലപ്ര
ദമായി ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

16-ാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ റെഗു
ലർക്ലേരിമാർ (Clerks Regular) എന്ന പേരിൽ
ഒരു ഗണം സന്ന്യാസസഭകൾ ആവിർഭവിച്ചതോടുകൂടി
സന്ന്യാസവൃത്തിയിൽ പിന്നെയും ഒരു പരിവർത്തനം ഉ
ണ്ടായി. തിരുസ്സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി തങ്ങളെ
ത്തന്നെ മുഴുവനായി ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുക ഇവരുടെ ഒരു

പ്രത്യേകത ആയിരുന്നു. 11–ാം ശതാബ്ദത്തിലെ റെഹ്ലർ കാനൺമാരുടെ ബഹുമാനദ്യോതകമായ 'കാനൺ' ശബ്ദം ഉപേക്ഷിച്ച് പകരം 'ക്ലേരി' ശബ്ദം ഇവർ സ്വീകരിച്ചു. സന്ന്യാസനിയമം, പ്രതാനുഷ്ഠാനം ആദിയായവയോട് വൈദികവൃത്തിയുടെ പ്രത്യേക ജോലികളും ഇവർ ചേർത്തു. ഇങ്ങനെ തങ്ങളെത്തന്നെ മുഴുവനായി തിരുസ്സഭയുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കു നേർന്ന. ഇടവക വൈദികരുടെ ജോലിയും സന്ന്യാസികളുടെ വ്രതങ്ങളും പൊതുജീവിതസമ്പ്രദായവും ഇവർ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തെങ്കിലും കാനോനികജപം തുടങ്ങിയ ഭക്തകൃത്യങ്ങൾ കോരിൽ (Choir) കൂട്ടമായി നടത്തണമെന്നുള്ളായിരുന്ന ചട്ടം വൈദികവൃത്തിയുടെ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇവർ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇതു് അന്നു സന്ന്യാസികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു പുതിയ ഏർപ്പാടായിരുന്നു. ഈ പുതിയ തരം സന്ന്യാസസഭകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ 1524–ൽ സ്ഥാപിതമായ തീയറ്റയിൻ സഭയും (Theatines) 1530–ൽ സ്ഥാപിതമായ ബർണ്ണബൈറ്റ് സഭയും (Barnabites) 1534–ൽ സ്ഥാപിതമായ ഈശോസഭയും (Jesuits) ആണ്. മദ്ധ്യയുഗങ്ങൾവരെയുള്ള പഴയ സന്ന്യാസികളുടെ ജീവിതത്തിൽ വൈദികവൃത്തിക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു അവരുടെ പരിപാടിയിൽ പെട്ടിരുന്നുമില്ല. സന്ന്യാസവൃത്തി മാത്രമായിരുന്ന അവരുടെ ലക്ഷ്യം എന്നു പറയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിൽ ആവിർഭവിച്ച സന്ന്യാസസഭകൾ സന്ന്യാസവൃത്തിക്കും വൈദികവൃത്തിക്കും അവരുടെ പരിപാടിയിൽ തുല്യപ്രാധാന്യം കല്പിച്ചു. റെഹ്ലർ കാനൺമാരെന്നും പിന്നീടു റെഹ്ലർ ക്ലേരിമാരെന്നും പറയപ്പെട്ടന്ന സഭകളിൽ വൈദികവൃത്തിക്കു പ്രാധാന്യം ലഭിക്കയും വൈദികവൃത്തി കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാകുന്നതിനുവേണ്ടി അതിനോടു അവർ സന്ന്യാസവൃത്തി കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയുമാണു ചെയ്തത് എന്നു പറയുന്നതിൽ അപാകതയില്ല.

പിന്നീടു ആധുനിക കാലങ്ങളിൽ അനേകം സന്ന്യാസസഭകൾ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേക ലക്ഷ്യങ്ങളോടുകൂടി ഓരോരൊ കാലങ്ങളിൽ സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളവയാണു അവയെല്ലാം. അവ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശുദ്ധിയെ പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുമാറു ധാരാളം വിശുദ്ധാത്മാക്കളെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും ഓരോരൊ കാലത്തു ആവശ്യമായ സേവനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ആധുനികകാലത്തു സ്ഥാപിതമായ സഭകളിൽ മിക്കതും ഓരോ പ്രത്യേക പരസ്നേഹപ്രവർത്തനങ്ങളെക്രമേണ ലാക്കാക്കി സ്ഥാപിതമായവയാണു. ഇത്രവളരെ സന്ന്യാസസഭകളുടെ ആവശ്യമെന്തെന്നു വല്ലവർക്കും തോന്നിയേക്കാം. തിരുസ്സഭയുടെ വിവിധ ആവശ്യങ്ങളും സന്ന്യാസവൃത്തി ആശ്രയിക്കുന്നവരുടെ സ്വഭാവവ്യത്യാസങ്ങളും അവരുടെ വിഭിന്ന വാസനാതാല്പര്യാദികളും നിമിത്തം ദൈവം സഭാസ്ഥാപകന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണു ഇത്രവളരെ സന്ന്യാസസഭകൾ ഉണ്ടായതു്. അനേകം സഭകളുള്ളതിനാൽ ഓരോരുത്തനേറയും നൈസർഗ്ഗികവും ദൈവദത്തവുമായ വാസനകളും അഭിരുചിയും അനുസരിച്ചു ഏതെങ്കിലും സഭയിൽ ചേരുന്നതിനു സൌകര്യം ലഭിക്കുന്നു.

ഇന്നു കത്തോലിക്കാസ്സഭയിലുള്ള സന്ന്യാസസഭകളെ മൂന്നു വലിയ ശാഖകളായി തരംതിരിക്കാം. നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയുടെയും തപസ്സിന്റെയും ഏകാന്തതയുടെയും അഭ്യസനത്തിനും ധ്യാനപരമായ ജീവിതത്തിനും സർവ്വപ്രധാനമായ സ്ഥാനം നൽകുന്ന സഭകളെ ധ്യാനോന്മുഖസഭകളെന്നും (Contemplative Orders) പരസ്നേഹപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഒന്നോ പലതോ പ്രത്യേകം ലക്ഷ്യമാക്കി അതിനു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന സഭകളെ കർമ്മോന്മുഖ സഭകളെന്നും (Active Orders). ഇവ രണ്ടിനും ഏറെക്കുറെ തുല്യപ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന സഭകളെ മിശ്രജീവിതം നയിക്കുന്ന സഭകളെന്നും പറയുന്നു. ഈ മിശ്രജീവിതരീതി ആണു

അകപ്പാടെ എല്ലാ വശങ്ങളുംകൂടി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അധികം ആശാസ്യമെന്ന് വി. തോമ്മസ് അക്വയ്നാസ് സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഈ ഓരോ ശാഖയിലും അല്പസ്വല്പ വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടി അനേകം സന്ന്യാസസഭകളുണ്ട്. സന്ന്യാസവൃത്തിയുടെ പൊതുവും സുപ്രധാനവുമായ ഉദ്ദേശ്യത്തിനും അതിനുള്ള പൊതുമാർഗ്ഗമായ സുവിശേഷസൽബുദ്ധികളുടെ ആചരണത്തിനും പുറമെ ഓരോ സഭയ്ക്കും ചില പ്രത്യേക ഉദ്ദേശങ്ങളും അവയ്ക്കു പ്രത്യേക മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇവയാണ സന്ന്യാസസഭകളെ തരത്തിലും എണ്ണത്തിലും വേർതിരിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ആദിമദശയിൽത്തന്നെ വിത്തുപ്പെട്ട സന്ന്യസവൃത്തിയുടെ വിത്ത് വലിയ വൃക്ഷമായി ശാഖോപശാഖകളോടെ വളർന്നുവരുന്നു. അതിലെ സുരഭിലകുസുമങ്ങളാണ് ഓരോ സന്ന്യാസസഭയും. അവയെല്ലാം ഓരോതരത്തിൽ തിരുസ്സഭയ്ക്കും ലോകത്തിനും അതിവിപുലമായ സേവനമാണ അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ സന്ന്യാസവൃത്തിയെ വളരെ കാര്യമായി മതിക്കണമെന്നു തിരുസ്സഭാനിയമം അനുശാസിക്കുന്നത്.

ഭാരതത്തിൽ ആദ്യത്തെ ഏതദ്ദേശീയ സന്ന്യാസസഭ കർമ്മലീത്താ നിഷ്പാദുക മൂന്നാംസഭയാണ്. സന്ന്യാസ ജീവിതത്തിനുള്ള അഭിനിവേശം കേരളീയരായ രണ്ടു വൈദികവരേണ്യരിൽ മുളയെടുത്തതിന്റെ ഫലമാണ് ഇന്നത്തെ കേരളീയ കർമ്മലീത്താ സഭ. പള്ളിപ്പുറത്തു സെമിനാരിയിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന പാലയ്ക്കൽ തോമ്മാ മല്പാനച്ചനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിത്രമായ പോത്തുകര തോമ്മാ മല്പാനച്ചനുമായിരുന്ന അവർ. അവരുടെ അഭിലാഷപൂർത്തിയുടെ ആദ്യപടിയായി 1831 മേയ്മാസം 11-ാംതീയതി, ഇന്നു സഭയുടെ മാതൃഭവനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മാന്നാനംകുന്നിൽ ഭാരതചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി ഒരു ഏതദ്ദേശീയ സന്ന്യാസാശ്രമത്തിനു അടിസ്ഥാനമിടപ്പെട്ടു. അന്നു വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോ

80455

ലിക്കാ ആയിരുന്ന ഡോ. മൗറേലിയൂസ് സുബിലിനി ഒ. സി. ഡി. തിരുമനസ്സിലെ അനുമതിയോടും അശിസ്സോടുംകൂടി സമാരബ്ധമായ ഈ സന്ന്യാസജീവിതപ്രസ്ഥാനം ശൈശവസഹജമായ നിരവധി ക്ലേശങ്ങൾ തരണം ചെയ്ത് ദൈവപരിപാലനയുടെ പ്രത്യേക സംരക്ഷണത്തെ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടു വളർന്നുവന്നു.

പാലയ്ക്കലച്ചൻ 1841-ലും പോരുക്കരയച്ചൻ 1846-ലും അവരുടെ നിത്യസമ്മാനം സ്വീകരിക്കാനായി പോയി. അങ്ങനെ അവരുടെ പ്രേഷ്ഠ ശിഷ്യനും സഹപ്രവർത്തകനുമായിരുന്ന ചാവറ കുര്യാക്കോസച്ചനിൽ നിപതിച്ച അവർ തുടങ്ങിവച്ചതു തുടർന്ന് പൂർത്തിയാക്കുക എന്ന കൃത്യം. സഭയിൽ ആദ്യം സന്ന്യാസവ്രതമനുഷ്ഠിച്ചയാളും സഭയുടെ ഒന്നാമത്തെ അധിപനും "വലിയ പ്രിയോരച്ചൻ" എന്ന പില്ക്കാലത്തു അറിയപ്പെട്ടയാളും പുണ്യശ്ലോകനും വിജ്ഞാനനിധിയും കർമ്മചതുരനുമായ ചാവറയച്ചൻ തന്റെ മല്ലാനച്ചന്മാരോടൊപ്പം സഭയുടെ സഹസ്ഥാപകനായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ചാവറയച്ചനും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ സന്ന്യാസജീവിതം നയിക്കാനാഗ്രഹിച്ച മറ്റു പത്തു ഇടവക വൈദികരും കർമ്മലീത്താ മിഷ്യനറിമാരുടെ കീഴിൽ സന്ന്യാസപരിശീലനം നടത്തി 1885 ഡിസംബർ 8-ാം തീയതി മാതാവിന്റെ അമലോത്ഭവത്തിരുനാളിൽ മാന്നാനത്തുവച്ച് സന്ന്യാസവ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു മുറപ്രകാരമുള്ള സന്ന്യാസജീവിതം ആരംഭിക്കുകയും അങ്ങനെ സഭ കാനോനികമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. (അതിന്റെ ശതാബ്ദജൂബിലിയാണ് ഇക്കൊല്ലം ആഘോഷിക്കുന്നത്.) 'അമലോത്ഭവ കന്യകയുടെ ദാസന്മാർ' എന്നാണ് ഇവർ ആരംഭത്തിൽ സ്വീകരിച്ച നാമം. 1860-ൽ വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കാ ബസ്റ്റർ ദിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഈ സഭയെ കർമ്മലീത്താ ഒന്നാം സഭയോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി അതിന്റെ ഒരു മൂന്നാംസഭയായി പേരുചാർത്തി.

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY
MANGALORE - 29

അപ്പോൾ 'അമലോത്ഭവകന്യകയുടെ മൂന്നാം സഭക്കാർ' എന്ന പേരുണ്ടായി. സഭയുടെ നിയമസംഹിത 1885-ൽ തിരുസിംഹാസനത്താൽ താൽക്കാലികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. വി. പത്താംപീയൂസാണ് 1906-ൽ അതു ശാശ്വതമായി അംഗീകരിച്ചത്.

സഭാംഗങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണതനിറഞ്ഞ മാതൃകാജീവിതം അനേകമാളുകളെ സഭയിലേക്കാകർഷിച്ചു. അംഗങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചതോടെ കേരളത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ സന്ന്യാസഭവനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ആദ്യകാലംമുതൽ സ്വയം വിശുദ്ധീകരണത്തിനു പുറമേ, ജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും സാമൂഹ്യവുമായ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടിയും സഭാംഗങ്ങൾ പ്രയത്നിച്ചുപോന്നു. റോക്കോസ്, മേലൂസ് മുതലായവരുടെ ചരിത്രങ്ങളുടെ കാലത്തു് കേരള കർമ്മലീത്തർ നിർവഹിച്ച നിസ്തുലമായ സേവനം തിരുസിംഹാസനത്തിന്റെതന്നെ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമായി.

സഭയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കാലാനുഗതമായി വികസിച്ചു് അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. പ്രസംഗം, ജ്ഞാനധ്യാനങ്ങൾ, ക്രമാശാപരികർമ്മം തുടങ്ങിയ ശ്ലൈഹിക വേലകൾ, അജ്ഞാനികളുടെയും അകത്തോലിക്കരുടെയും ഇടയിലുള്ള മാനസാന്തരവേലകൾ, മിഷ്യൻ രംഗങ്ങളും ഇടവകകളും സ്ഥാപിച്ചു പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കി സഹായിക്കൽ, വളരുന്ന തലമുറയുടെ ശരിയായ വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള സംഘടനാപ്രവർത്തനങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനവും, ജീവകാരുണ്യപരവും സാമൂഹ്യസേവനപരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, പത്രമാസികകൾ വഴിയുള്ള പ്രേഷിതവൃത്തി തുടങ്ങിയ നാനാരംഗങ്ങളിൽ സഭാംഗങ്ങൾ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നു. ഇപ്രകാരം ധ്യാനപരവും കർമ്മോത്സുകവുമായ ജീവിതചര്യകളെ സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുകയാണു സഭയുടെ ഭാവം—— അതായതു് സഭാംഗങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ വിശുദ്ധീകരണം പ്രാർത്ഥനാജീവിത

ത്താൽ വിശേഷിച്ചും സാധിക്കുവാനായി പരിശ്രമിക്കയും അതോടൊപ്പം പരസ്നേഹപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്യുക.

സഭ വളരുകയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കയും ചെയ്യുതോടെ ഭരണസൗകര്യവും പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കൂടുതലായ കാര്യക്ഷമതയും മറ്റും പരിഗണിച്ച് തിരുസിംഹാസനത്തിൽനിന്നും 1953-ൽ സഭയെ മൂന്നു പ്രോവിൻസുകളായി തിരിക്കയുണ്ടായി. ദക്ഷിണ പ്രോവിൻസ് വി. യൗസേപ്പിന്റെ പ്രോവിൻസെന്നും മദ്ധ്യ പ്രോവിൻസ് തിരുഹൃദയ പ്രോവിൻസെന്നും ഉത്തര പ്രോവിൻസ് ദേവമാതാ പ്രോവിൻസെന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. മാന്നാനം, ആലുവാ, തൃശ്ശൂർ ഇവയാണ് യഥാക്രമം ഓരോ പ്രോവിൻസിന്റെയും ആസ്ഥാനം. സഭയുടെ പൊതുമേലദ്ധ്യക്ഷന്റെ (Prior General) ആസ്ഥാനം എറണാകുളത്താണ്. സഭയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിവിവരണക്കണക്ക് താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

കാനോനികാശ്രമങ്ങൾ	24
മറ്റു സന്ന്യാസഭവനങ്ങൾ	14
സന്ന്യാസവൈദികർ	311
വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾ	85
വൈദികനവസന്ന്യാസികൾ	38
സഹായസഹോദരന്മാർ	78
ടി നവസന്ന്യാസികൾ	4
യോഗാർത്ഥികൾ.	137
യൂണിവേഴ്സിറ്റികോളേജ്	1
ഹൈസ്കൂളുകൾ	8
മിഡിൽ സ്കൂളുകൾ	4
പ്രൈമറി സ്കൂളുകൾ	8

സിവിൽ എഞ്ചി. കോളേജ്ജ്	1
ടെയിനിംഗ് സ്കൂൾ	1
അദ്ധ്യാപകർ	316
വിദ്യാർത്ഥികൾ	8850
ഹോസ്റ്റൽസ്, ബോർഡിംഗ്മന്ദിരങ്ങൾ	14
ഹോസ്റ്റലേഴ്സ്, ബോർഡേഴ്സ്	723
മുദ്രാലയങ്ങൾ	4
ജ്ഞാനസ്നാനാർത്ഥിമന്ദിരങ്ങൾ	20
മാനസാന്തരപ്പെട്ടവർ	24000
ഇടവകകൾ, മിഷ്യൻകേന്ദ്രങ്ങൾ	30
ഉപമിഷ്യൻസ്ഥലങ്ങൾ	24
മിഷനറിമാർ	40

സഭയിൽ മരിച്ചവർ:

വൈദികർ–	129
വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികൾ	7
നവസന്ന്യാസികൾ	16
സഹായസഹോദരന്മാർ	33

Imprimatur.

† MATHEW KAVUKATT,
Bp. of Changanacherry,

Changanacherry,
18-12-'54.

Printed at the St. Joseph's Press, Mannanam.
1955.

CT Library
00080455
K100 M448

സന്യാസ ജീവിതം

ചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ

Fr. Maurus, T. O. C. D.

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org